

EEN VERDACHT PAKKETJE

INHOUD

Een bom aan de deur.....	5
Een ongeluk.....	9
Robotstofzuiger	13
Paniek in de klas	16
Een verdacht pakketje.....	23
YouTube.....	30
Onverwacht bezoek.....	34
Een nieuw idee.....	39
Betrapt	47
Twee astronauten.....	51
In de krant	61

JIP EN JENS – EEN VERDACHT PAKKETJE
ISBN 9789087821272
© 2024 Buddy Books
Tekst en illustraties: Michel de Boer

Alle rechten onder voorbehoud

buddybooks.nl

EEN BOM AAN DE DEUR

‘Kijk daar, er is iets gebeurd!’ Jens wijst naar een politieauto verderop in de straat. ‘Kom, we gaan kijken!’ Hij trekt zijn broer mee zonder te vragen of die dat wel wil. Maar dat maakt eigenlijk niet uit, want Jip, zijn broer, is net zo nieuwsgierig.

En ze zijn niet de enigen die benieuwd zijn; er zijn duidelijk meer mensen die willen weten wat er aan de hand is.

Haastig wurmen de jongens zich door de groep nieuwsgierigen naar voren. Daar worden ze tegengehouden door een rood-wit gestreept lint dat over de weg is gespannen. Achter het lint staat een agent. Ze herkennen hem meteen. Het is agent Jos. Vorig jaar hebben ze met hem twee boeven gepakt. Sindsdien wil Jens ook politieagent worden.

De agent groet hen met een knipoog.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt Jens.

Agent Jos wijst naar een blauwe voordeur een eind verderop. ‘Daar is een vuurwerkbom gevonden,’ zegt hij. ‘Alweer?’ moppert een oudere man die achter hen is

komen staan. 'Het lijkt wel oorlog hier. Jullie doen er helemaal niets aan. Jullie zitten gewoon vaker op het bureau chinees te eten dan dat jullie achter criminelen aan gaan.'

De jongens snappen niet waarom de man zo boos doet. Hij zou juist blij moeten zijn dat er politie is. Zonder agenten zou er misschien wel aan elke deur een bom hangen.

'Mogen we niet voorbij dit lint?' vraagt Jens, hoewel hij weet dat dat niet mag.

'Nee, jullie moeten erachter blijven,' zegt agent Jos. 'Het is te gevaarlijk in de buurt van de bom. Als hij ontploft, kunnen jullie gewond raken, of erger nog. Dat kunnen we niet hebben.'

Aan de blauwe deur hangt een plastic tas. 'Zit daar de bom in?' vraagt Jens.

Agent Jos knikt. 'Zien jullie die man in dat groene pak? Hij is van de EOD, de Explosieven Opruimingsdienst en gaat straks proberen de bom onschadelijk te maken. Als het misgaat, beschermt dat pak hem.'

Naast de man staat een vreemd wagentje met een grijparm. Het rijdt met de man mee.

'Hoe kan dat wagentje bewegen zonder dat er iemand

in zit?' wil Jens weten.

'Het wordt op afstand bestuurd, het is een robot,' legt agent Jos uit.

De robot rijdt naar de tas met de bom.

Naast de jongens staat een lange jongen. 'Nu gaat het gebeuren,' zegt hij, terwijl hij alles filmt met zijn telefoon.

Voor de grap roept Jens: 'BOEM!'

Iedereen schrikt, behalve de man die net nog zo kwaad deed. Hij lacht om het grapje van Jip. Maar de jongen die aan het filmen is, wordt boos. 'Je hebt mijn filmpje verpest.'

Terwijl de robot de tas op de grond zet, loopt de man van de EOD er rustig op af. Het is niet duidelijk wat hij doet, maar even later steekt hij zijn duim omhoog.

Agent Jos krijgt een bericht op zijn portofoon dat alles veilig is. 'De bom is onschadelijk gemaakt,' zegt hij.

De jongen die aan het filmen was, is niet blij. 'Nu krijgt mijn filmpje minder likes,' moppert hij terwijl hij wegloopt.

De oudere man vertrekt ook. 'Nou, jullie kunnen weer boetes gaan uitdelen,' snauwt hij naar agent Jos.

'Wie heeft die bom daar neergelegd?' vraagt Jip.

EEN ONGELUK

‘Dat gaan we uitzoeken,’ zegt agent Jos. ‘Hopelijk zitten er vingerafdrukken op de bom. Die kunnen ons helpen om de dader te vinden.’

‘Krijg je dan straf?’

‘Reken maar. Dan mag je jaren in de gevangenis zitten.’

Jip en Jens zijn in hun slaapkamer. Ze proberen te lezen, maar het lukt niet echt. De hele tijd denken ze aan de bom die gevonden is, aan die man in het gekke pak en aan de robot die ze hebben gezien.

Plotseling krijgt Jens een geweldig idee. ‘Ik weet wat! Laten we onze eigen robot maken van een doos!’ Hij springt op. ‘Een superidee, vind je ook niet?’

Jip legt ook zijn boek neer. ‘Ja, laten we dat doen! Ik weet hoe we aan een grote doos kunnen komen. Die halen we gewoon bij de supermarkt.’

Samen rennen ze naar beneden. ‘Rustig op de trap!’ roept papa, maar de jongens zijn al buiten.

In de supermarkt bij de uitgang liggen altijd lege dozen. ‘Daar mogen jullie best een paar van gebruiken om te knutselen,’ heeft de eigenaar een keer gezegd. Maar er ligt nu maar één doos.

‘Gelukkig is hij precies goed,’ zegt Jens.

Op de doos staat ‘luiers’. Jip trekt een vies gezicht. ‘Bah, daar hebben luiers in gezeten.’

Jens grinnikt. 'Schone luiers, natuurlijk, geen vieze.'
Eenmaal buiten bedenkt Jens een spelletje. 'Ik weet iets leuks! Jij doet de doos over je hoofd en ik zeg waar je moet lopen.'

Jip protesteert: 'Ik ga echt niet met een luierdoos over mijn hoofd lopen.'

'Kom op, het is grappig!' probeert Jens hem over te halen.

Met tegenzin zet Jip de doos over zijn hoofd. 'Het is hier stikdonker. Ik zie niets!'

'Dat hoort zo!' Jens lacht. 'Kun je me horen?'

Jip knikt.

'Kun je me horen?' vraagt Jens nog een keer.

'Ik knikte toch ja,' antwoordt Jip.

'Ik wist het niet zeker. Door die doos kon ik het niet goed zien.'

'Nou, ik kan je horen.'

'Goed zo, begin maar te lopen,' zegt Jens.

Voorzichtig zet Jip een stap vooruit. 'Ik vind dit eng.'

'Niet bang zijn, ik zal ervoor zorgen dat je nergens tegenaan botst,' verzekert Jens hem.

Jip volgt Jens' aanwijzingen op. 'Laat je me niet tegen een lantaarnpaal lopen?' roept hij.

Jens lacht. 'Dat zou grappig zijn! Maar nee, dat zal ik niet doen. Oké, stop hier.'

Terwijl Jip wacht, hoort hij auto's voorbijrijden. 'Wacht nog even,' zegt Jens.

Als Jip weer mag lopen, botst hij plotseling tegen iets op. Hij valt met zijn achterste op de stoep en wurmt zich een beetje boos uit de doos. Heeft Jens hem nou toch tegen een lantaarnpaal laten lopen?

ROBOTSTOFZUIGER

Naast Jens staat een jongen die aan zijn hoofd voelt.

‘Kun je niet uitkijken waar je loopt?’ snauwt hij.

‘Het was een spelletje, sorry,’ legt Jens uit. ‘Mijn broer zag je niet door de doos en ik zag je ook niet aankomen. Je kwam zo hard aangerend.’

‘Wil je soms zeggen dat het mijn eigen schuld is,’ zegt de jongen boos. Ondertussen raapt hij iets van de grond op en stopt het snel onder zijn jas. Terwijl hij bukt ziet hij blijkbaar wat er op de doos staat, want hij mompelt: ‘Stelletje baby’s.’ En dan loopt hij weg.

‘Nou zeg, wat een raar joch,’ moppert Jip, terwijl hij over zijn pijnlijke billen wrijft.

Jens kijkt de jongen na. ‘Die gast komt me bekend voor.’

Thuis willen Jip en Jens meteen naar hun slaapkamer, maar papa roept hen.

‘Hij is vast boos omdat we lawaai op de trap hebben gemaakt,’ zegt Jip.

‘Denk het ook,’ zegt Jens. ‘Dan krijgen we weer een standje en moeten we beloven dat we het nooit meer zullen doen.’

Maar ze hebben het mis. Papa is helemaal niet boos. ‘Ik wil jullie iets geweldigs laten zien,’ zegt hij. ‘Zoiets hebben jullie nog niet eerder gezien. Hier gaan we allemaal plezier van hebben.’

Op tafel ligt een wit rond ding. ‘Jullie mogen raden wat het is.’

‘Een soort gamecomputer?’ raadt Jens.

‘Nee, dat is het niet.’

‘Kan het vliegen?’

‘Ik hoop het niet,’ antwoordt papa.

‘Dus het is geen drone?’

‘Nee, dat is het zeker niet. Jullie mogen nog een keer raden.’

Jip geeft het op.

‘Is het een ventilator?’

‘Nou, je zit in de buurt,’ zegt papa. ‘Maar in plaats van blazen zuigt dit apparaat. Het is een stofzuiger.’

‘Een stofzuiger? Hoe kan dat nou? Er zit niet eens een snoer aan en een stang. Hoe moet je hem vasthouden?’

‘Het is een robotzuiger,’ zegt papa. ‘Hij doet alles uit zichzelf. Je zet hem ’s ochtends neer, doet hem aan en als je ’s middags thuiskomt, is de vloer schoon.’

Jens kijkt papa vol ongeloof aan. ‘Echt?’

‘Ja, echt. Dit scheelt ons veel werk.’

‘En als hij vol is?’

‘Dan maak je hem leeg. Net als bij een gewone stofzuiger. Ik zal laten zien hoe hij werkt.’

Papa zet de stofzuiger op de grond en drukt op het knopje van een afstandsbediening. De stofzuiger beweegt naar voren.

‘Wij hebben straks ook een robot,’ zegt Jip.

Nu pas ziet papa dat de jongens een doos bij zich hebben. Hij grinnikt. ‘Zijn jullie niet te oud om nog luiers te dragen?’

‘We gaan een robot knutselen van deze doos.’

‘En wat kan jullie robot? De vaat afwassen?’

‘Dat weten we nog niet,’ zegt Jens, waarna hij en Jip naar boven gaan.

In hun slaapkamer knutselen ze aan hun robot. Ze beplakken de doos met zilverpapier. ‘Dan lijkt hij van metaal en niet van karton,’ vindt Jip.

Na een tijdje steekt papa nieuwsgierig zijn hoofd om de deur. ‘Wow, dat ziet er geweldig uit,’ zegt hij. ‘Wacht, ik heb stroomdraad. Als jullie dat er aan de buitenkant op plakken, lijkt hij nog meer op een echte robot.’

Uit de schuur haalt papa rode en blauwe stroomdraden. Die bevestigen Jip en Jens aan de buitenkant van de doos.

Boven op de robot plakt Jens de rode dop van een colafles. ‘Dat is zogenaamd een lampje.’

Jip en Jens zijn supertrots op het resultaat. ‘Alleen jammer dat hij niet echt kan rijden,’ vindt Jip.

Jens denkt na. ‘Tuurlijk kan hij wel rijden. We zetten hem gewoon boven op de nieuwe stofzuiger.’

Jip gaat naar beneden en haalt de nieuwe stofzuiger op. Samen zetten ze vervolgens hun robot erop. ‘Geweldig!’ roept Jens. Hun robot glijdt door de kamer.

Daarna spelen ze er hele middag mee, net zo lang tot dat de accu van de stofzuiger leeg is.